

Nikola Šimić Tonin

VATROMETI I FONTANE

*Markica, Perić. Knjiga pjesama: **Vatrometi i fontane**, Gradska knjižnica Benkovac, Benkovac 2015.*

*Poštovani ljubitelji poezije i ilustracija u prvoj zbirci pjesama **Vatrometi i Fontane** autor **Markica Perić** nakon pola stoljeća života pred Vas ljubitelje hrvatske književne riječi prilaže 31 pjesmu i 26 ilustracija. Nekima dovoljno, nekima malo. No, nakon čitanja i gledanja **Vatrometa i Fontana** možemo iščitati i pogledati da je pjesnik, to jest čovjek utopljen u svijet egzistencijalnog, hoda ili puže tijelom po dnu dna želeći se strmoglaviti i nestati, ali u tom očajnom potezu bacanja u ponor glava ga podiže u visine – znak nade i spasenja s neba. Ipak, nije sam. - Mile Marić, ravnatelj Gradske knjižnice Benkovac.*

Ovim riječima u ime izdavača, ujedno i urednik, na zanaslovnici knjige pjesamma Vatrometi i fontane obratio se čitateljima profesor Mile Marić.

U svom osvrtu dr. sc. Dragan Gligora uzima se simboličnoga naziva knjige pjesama: *Vatrometi i fontane: Vatrometi i fontane, kao metafora, jednog naopakog društvenog ponašanja, obilježja modernog urbanog folkloru koji nas zavaravaju vanjskim blještavilom skrivajući pravo stanje stvari, zato su uzeti kao naziv cijele zbirke. Naziv je ujedno i osuda i poruka koja je jasno izrečena u stihovima poput ovog: **Spoznaju nam danas kroje/Vatrometi i fontane.***

U općem metežu karnevala, vatrometa i fontana pjesnik je zakotrljan prema dnu, ne želi boraviti u tom i takvom društvu, želi smrt prije pada na zemlju, želi ustati s dna, ne želi se vratiti u zemlju kao prah, strahuje od modernog lažnog i ispraznog...

Margarita Marić, studentica Hrvatskog jezika i književnosti.

Autor prije svega polazi od sebe, uvjeren da on nosi dio univerzuma koji ga drži i sili ga neprestano na traganje za snažnom riječju, ironično naslanjajući se na dobre hrvatske pjesničke uzore. Kroz poznate nam uspjele pjesničke modalitete stvara svoju zanimljivu lepezu jezičnih izričaja često protkanih iznenadnim metaforičkim zaokretima. Ovo hrabro poetsko suprožimanje nimalo ohrabrujuće stvarnosti daje nam za pravo ipak povjerovati iznjedrenim vatrometima riječi i primirenim vodoskocima u svom oniričkom poniranju. Raduje ovakav izazovni jezični i crtački poetski pomak...

Vlatko Majić, prof.

U buntu i krik, pjesnik Perić, stihove njedri. Svijet svakodnevnice koju živi, doziva u pjesme. Osobne i opće stvarnosti sržno crpi u oneobičavale poetske prostore.

*Čovjek je ko' ključaonica/Rupa nula i ništica/Crna točka i mušica/Jedno oko
pola lica*

Autor zabada istraživačke pjesničke sonde u Hramovan prostor stiha. Ta poezija kao da se događa između jednoga i drugoga vremena. Njegove pjesme nisu niske savršenih oblika, pružene od intimizma do pjesničkoga esejizma, u urbanom ambijentu vizurom intelektualca. Pjesnički subjekt nije udaljeni promatrač, on živi svoje stihove. Pjeva prizorima viđenog, življenog, bolovanog a (ne)preboljenoga...

Dok mijenja životne prostore uvijek nosi ključ zavičajnog sa sobom oslušujući njegovu škripu u svakoj novoj životnoj bravi, unoseći te i takve zvukove u svoju poeziju jakim do bola emocijama. Njegova poezija daje pečat trajnog, iznijansiranu sliku, neporecivu dokumentarnost, umstvenog (ne)sklada crvenim bojama bola. Pjesnik i pjesma, grnčar i glina. Cijeli svod nebeski visi o peru pjesnika: rasporedi tuge i nemoći, rasporedi boli, dominira element dramatičnog, stereotipizacije ljudi, seksualne objektivizacije u svrhama šokantnoga.

*Vrištim, pucam po šavu/S balkona gledam dubinu/Skoći, nagovaram glavu/A
ona gleda u visinu*

PR

DIOGEN pro kultura

<http://www.diogenpro.com>